

го произвелъ въ монашески чинъ, съ име Иоаникий, прѣзъ августъ 1866 г. Младиятъ монахъ Иоаникий, строгъ подражателъ на своитѣ учители-възпитатели, билъ назначенъ четецъ и пѣвецъ въ мѣнастирската съборна църква. Съ благия си характеръ, съ своето неуморимо старание за доброто на мѣнастиря, Иоаникий спечелилъ симпатиитѣ на братството и слѣдъ четири мѣсеца билъ ржкоположенъ въ дияконски чинъ, като при това му е била възложена и длѣжността писаръ при мѣнастирското управление.

Но поривътъ на неговата душа къмъ по-високо образование не го оставялъ спокоенъ, поради това, слѣдъ четири годишно служене въ мѣнастиря, Иоаникий, съ благословението на мѣнастирското началство, прѣзъ 1870 г. заминалъ за Бѣлградъ, за да търси наука. Тамъ, при оскъдни срѣдства, Иоаникий успѣлъ да свърши два класа отъ духовното училище. Ала като не могълъ да търпи да му се натрапва срѣбското нахалство, че той—Иоаникий—е „старосрбланецъ“ отъ Самоковъ, заминалъ за Цариградъ, за да си търси щастieto. Тамъ, по рекомандацията на Григорий Русенски, билъ назначенъ врѣменно за дияконъ при българската църква въ Фенеръ.

Прѣзъ 1873 год. екзархътъ Антинъ I изпратилъ епископа Нила съ важна мисия въ Солунъ, като му назначилъ за писаръ диякона Иоаникия и съ заповѣдъ да придружава епископа Нила при обиколката му изъ Македония, Това изпращане е забѣлѣжително събитие въ църковния въпросъ: епископъ Нилъ при първото богослужение въ Солунския български параклисъ, споменалъ въ литургията името на папата, станалъ слѣдов. униатски владика въ гр. Кушутъ. Тоя градъ, заедно съ нѣколко околни села, и до днесъ признава за свой началникъ папата. Дияконъ Иоаникий, обаче, не се поддаде на ласкавитѣ обѣщания на епископа Нила и, като прѣданъ и вѣренъ на православieto—въроизповѣдането на дѣдитѣ си—завърналъ се въ